

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. A.**
zastoupen JUDr. Dagmar Žilkovou, advokátkou sídlem 792 01
Bruntál, nám. Jana Žižky 39/2

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlím 702 18 Ostrava, 28. října 117

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2021 č. j. MSK 130431/2021, o
přestupcích

takto:

- I. Ve výroku o vině se žaloba **zamítá**.
- II. Ve výroku o uložení sankce se rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2021 č. j. MSK 130431/2021 a rozhodnutí Městského úřadu Bruntál ze dne 16. 9. 2021 č. j. MUBR/63657-21/mor-SO-7723/2020/mor **mění tak**, že se dle § 57 z. č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů a dle § 125c odst. 5 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, ukládá pokuta ve výši 1 500 Kč.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl o jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Bruntál ze dne 16. 9. 2021 č. j. MUBR/63657-21/Mor-SO-7723/2020/Mor ve věci přestupků dle § 125c odst. 1 písm. k), přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7, přestupku dle § 125c odst. 1 písm. i) bod 1 a ve věci přestupku dle § 125c odst. 1 písm. i) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu). Žalovaný k odvolání žalobce uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil tak, že změnil zavinění u přestupku dle § 125c odst. 1 písm. i) bod 1 [(tj. část výroku označená bodem 5 písm. c)] z úmyslu na nedbalost a dále změnil zavinění u přestupku dle § 125c odst. 1 písm. i) bod 2 [(tj. část výroku označená bodem 5 písm. d)] z úmyslu na nedbalost. Ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
2. Žalobce uvedl, že napadenému rozhodnutí vytýká vady spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vychází, nemá oporu v důkazech založených ve spise nebo je s nimi v rozporu, nesouhlasí s výší pokuty, která byla uložena mladistvému obviněnému, přičemž poukázal na to, že je studentem bez vlastního příjmu, je nemajetný. Nadto pokuta byla uložena na samé horní hranici, ačkoli se případně mohl dopustit nedbalostního jednání, a to poprvé. Správnímu orgánu rovněž vytkl, že se nevypořádal s jeho námitkou, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek a správní rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Vyslovil názor, že uplynutím lhůty podle § 20 odst. 2 zákona o přestupcích došlo k zániku odpovědnosti za přestupek, neboť roční lhůta, po kterou bylo řízení přerušeno, počala běžet doručením rozhodnutí správního orgánu v této věci, tedy nejpozději dne 13. 10. 2020 a uplynutím roční lhůty odpovědnost za přestupek zanikla.
3. K přestupku pod bodem 1 žalobce namítal, že v právním předpise není dosud uvedeno, jaká je bezpečná vzdálenost pro objetí překážky na komunikaci. Konstatoval, že pro bezpečné objetí cyklisty právní předpis stanoví vzdálenost nejméně 1,5 m. Pokud byla vozovka prázdná a on nikoho neomezil ani neohrozil jízdou, mohl při objetí chodkyně se psem zvolit delší vzdálenost, zejména když pes byl na velmi dlouhém vodítku a nedalo se předvídat, jak na cyklistu zareaguje. Vozovka v daném úseku je úzká a on jako cyklista pouze bezpečně chodkyni se psem objel, aniž by kohokoli omezil či ohrozil.
4. Ve vztahu k přestupku uvedenému pod bodem 2 žalobce poukazoval na to, že u ústního jednání správnímu orgánu doložil, že parcela č. XA o výměře 194 m² je vymezena v katastru nemovitostí jako ostatní komunikace. Namítal, že na počátku ani konci této komunikace není nikde umístěna dopravní značka, která by vymezovala stezku pro chodce, ani označení ukončení stezky pro chodce apod. Zároveň při vjezdu a výjezdu z této komunikace není umístěna žádná zákazová značka, která by vjezd cyklistům zakazovala. Uvedl, že v dolní rozšířené části je tato místní komunikace užívána pro vjezd motorových vozidel, je tedy zřejmé, že je komunikace dlouhodobě používána k provozu motorových vozidel, tedy nikoliv výhradně jako stezka pro pěší. Žalobce dále uvedl, že v napadeném rozhodnutí žalovaný učinil závěr, že chodník je oddělen souvislou dvojitou

řadou dlažby, tj. výškovým obrubníkem. Dle jeho názoru tento výklad zcela neodpovídá vyhlášce, neboť chodník, jak je popsán správním orgánem, je chodník obousměrný, tedy bez vymezení jízdního pruhu silnice. Jak je navíc zřetelně vidět na přiložené fotografii, stejným způsobem je vymezena komunikace, a správním orgánem je jako komunikace pojmenována. Bez dalšího označení jako např. stezka pro pěší, tak stejně vypadá chodník jako komunikace.

5. K přestupku pod bodem 3 žalobce namítal, že z fotodokumentace je zřejmé, že vodorovné dopravní značení nemá přesné kontury. Nelze z ní spolehlivě prokázat, že by přešel vodorovné dopravní značení a dopustil se tak přestupku. Pokud správní orgán činí závěr, že cyklista vjel na vodorovné dopravní značení, je nutné, aby k tomu předložil důkaz, nikoli jen kamerový záznam cyklisty, který v zatáčce byl v záklonu. Zároveň musí správní orgán doložit, že na vozovce nejsou výtluky, které by bylo nutné objíždět. Ze záznamu z kamery je zřejmé zakolísání kola vjetím na terénní nerovnost.
6. K přestupku v bodě 4 žalobce uvedl, že je mu kladeno za vinu, že neužil stezku pro cyklisty. Namítal, že jde o stezku dělenou a nebylo tedy jeho povinností tuto stezku užít, když zároveň je příkázáno, aby se chodci a cyklisté neohrožovali. Interpretace správního orgánu je mylná a odkázal na právní názor Dr. K. Poukázal také na § 2 vyhlášky týkající se umístění svislých dopravních značek s tím, že nic z citované právní úpravy nebylo splněno. Současně nelze cokoli vyvozovat z místních znalostí řidiče. Podstatná je právní úprava v zákoně či vyhlášce.
7. Co se týká přestupku uvedenému pod bodem 5 písm. a), b), c) žalobce namítal, že v daném případě se nejednalo o žádnou souběžnou jízdu. V daném úseku se nachází pouze jeden jízdní pruh pro každý směr jízdy, který není označen žádnou svislou ani vodorovnou dopravní značkou. Nenachází se tam žádný připojovací ani odbočovací pruh. Jako cyklista jel pouze sám ve svém jízdním pruhu, vedle něj žádné jiné vozidlo nejelo. Následně započal předjíždět vpravo v místě, kde není žádný připojovací ani odbočovací jízdní pruh. Žalobce uvedl, že řidič motorového vozidla při vyjíždění na komunikaci ulici Jesenická ve Vrbně p. Pradědem, bez ukazatele směru, viděl, že po silnici jede cyklista v jeho směru jízdy. Věděl o tom, že bude za přechodem pro chodce zajíždět na odstavnou plochu (odbočovat na místo ležící mimo pozemní komunikaci), měl tedy povinnost dávat včas znamení o změně směru jízdy. Při odbočování nesměl ohrozit řidiče jedoucího za ním a musel dbát zvýšené opatrnosti, jak plyne z § 21 a § 2 písm. l). Nesmět ohrozit znamená počínat si tak, aby jinému účastníku provozu na pozemních komunikacích nevzniklo žádné nebezpečí. Žalobce vyslovil názor, že tímto opomenutím došlo k dopravní nehodě a k jeho zranění. Poukázal na to, že se nechal ošetřit a doba jeho léčení přesáhla 7 dnů. Bylo povinností správního orgánu věc předložit policii k posouzení, zda nedošlo k trestnému jednání, na které se již nevztahuje přestupkový zákon. Vytýká-li mu správní orgán, že z místa nehody odjel a nehodu oznámil jeho zákonný zástupce, otec, který na místě nehody setrval do příjezdu policie, pak z hlediska proporcionality, pokud mu správní orgán klade za vinu, že se jel nechat ošetřit, a proto na místě setrval jeho otec, pak je nutné se tázat, zda na místě neměl povinně setrvat nezraněný řidič auta. Správní orgán zavinění vidí nepřiléhavě jen na jeho straně – zraněného mladistvého cyklisty. Žalobce odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 206/2015-39 dále uvedl, že není-li mimo rozumnou pochybnost prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupků, nemůže být učiněn závěr, že byl přestupek spáchán.

8. Žalobce se v žalobě dále dovolával aplikace ust. § 43 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a správnímu orgánu vytkl ve vztahu k výroku o trestu, že se vůbec nezabýval zjištěním jeho majetkových poměrů. Správní trest je nepřiměřený a jeho cílem není výchova nezletilého. Poukázal na zprávu OSPOD citovanou v napadeném rozhodnutí, podle které nebyl v minulosti klientem kurátora pro děti a mládež, k jeho osobě neevidují žádné negativní poznatky, žije řádným životem a připravuje se na budoucí povolání. Studuje na střední škole. OSPOD přímo navrhl, aby tyto skutečnosti vzal správní orgán v úvahu a s ohledem na okolnosti projednávané věci upustil od uložení peněžité pokuty. Žalobce namítal, že za této situace je pokuta 5 000 Kč nepřiměřeně vysoká a neodpovídá ani míře zavinění a jeho majetkovým poměrům. Zdůraznil, že je osobou mladistvou, studující, bez vlastního příjmu.
9. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K námitce zániku odpovědnosti za přestupek žalovaný uvedl, že zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich v § 30 – 32 stanoví dvě lhůty, jednoletou a tříletou, a současně stanoví pravidla pro přerušení a stavení jednoleté lhůty. Vzhledem k tomu, že ke spáchání přestupků došlo dne 10. 7. 2020, řízení bylo pravomocně skončeno dne 1. 12. 2021, tříletá objektivní lhůta zjevně neuplynula. Pokud jde o jednoletou subjektivní lhůtu, ta byla přerušena zahájením řízení dne 14. 9. 2020, dále pak vydáním prvostupňového rozhodnutí dne 21. 1. 2020, dále vydáním druhého prvostupňového rozhodnutí dne 8. 6. 2021 a dále vydáním třetího prvostupňového rozhodnutí dne 16. 9. 2021, přičemž každým přerušením promlčecí lhůty začala běžet nová jednoletá lhůta. K promlčení přestupků tedy nedošlo. K námitkám ve vztahu k přestupkům uvedeným pod bodem 1 – 3, žalovaný odkázal na vypořádání námitek v napadeném rozhodnutí. Ve vztahu k přestupku uvedenému v bodě 4 žalovaný uvedl, že trvá na správnosti svého výkladu zákona o silničním provozu, provedeném na str. 6 napadeného rozhodnutí, konkrétně ust. § 57 odst. 1 a odst. 6 tohoto zákona, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku. S výkladem v odkazovaných dokumentech nesouhlasí. Předmětnou otázku upravuje nejen § 57 odst. 1 zákona o silničním provozu, ale také odst. 6 téhož ustanovení. Právě ten zakotvuje povinnost cyklisty užít stezku pro chodce a cyklisty tzv. „dělenou“, která se dle vyhl. č. 294/2015 Sb. označuje dopravní značkou C 10a, resp. její příslušnou část, totiž oddělený pruh vyznačený pro cyklisty. Povinnost užití stezky pro chodce a cyklisty logicky neplatí pouze v případě stezky pro chodce a cyklisty tzv. „společné“, která se označuje dopravní značkou C9a a nemá samostatný pruh pro chodce a samostatný pruh pro cyklisty, její užití je tedy „relativně nebezpečné“, proto zřejmě zákonodárce nestanovil povinnost této společné stezky pro chodce a cyklisty užít. Stanovisko vlády právě uvádí, že povinnost se netýká stezek pro chodce a cyklisty „společných“, s čímž žalovaný zcela souhlasí. Pozměňovací návrh skupiny poslanců se pak odvolává pouze na ust. § 57 odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž zcela opomíjí odst. 6 tohoto ustanovení. Pokud tedy žalobce z uvedených dokumentů dovozuje, že § 57 odst. 1 zákona o silničním provozu neukládá cyklistovi povinnost užít stezku pro chodce a cyklisty, pak má sice dílčí pravdu, ovšem opomíjí skutečnost, že takovou povinnost (i když pouze v případě stezky pro chodce a cyklisty dělené), ukládá cyklistovi odst. 6 téhož ustanovení. Co se týká námitek ve vztahu k přestupku uvedenému v odst. 5., odkázal žalovaný na jejich vypořádání v napadeném rozhodnutí.
10. Krajský soud přezkoumal dle § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení, v mezích žalobních bodů, vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl

v době rozhodování správního orgánu, a dospěl k závěru, že žaloba vyjma výroku správního orgánu o uložení sankce za předmětné přestupky, není důvodná.

11. U jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích k věci.
12. Ze správních spisů bylo zjištěno, že rozhodnutím Městského úřadu Bruntál ze dne 16. 9. 2021 č. j. MUBR/63657-21/mor-SO-7723/2020/mor byl žalobce uznán vinným tím, že jako řidič horského jízdního kola tovární značky Tideace dne 10. 7. 2020 1. v době od 8:38:28 hodin do 8:38:36 hodin z místní komunikace (dále jen MK) ulice Riegrova po ulici Chelčického v obci Vrbno pod Pradědem jel při levém okraji komunikace, kdy svým nedbalostním jednáním porušil povinnosti řidiče podle ust. § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu a dopustil se tím přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, 2. v době od 8:38:37 hodin do 8:38:44 hodin z místní komunikace ulice Chelčického projel po chodníku kolem domu č. p. 223 na místní komunikaci ulici Mysliveckou v obci Vrbno pod Pradědem, kdy svým nedbalostním jednáním porušil povinnosti řidiče podle ust. § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu a dopustil se tím přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, 3. v době od 8:38:53 hodin do 8:38:58 hodin v křižovatce z místní komunikace ulice Myslivecká – sil. č. II/445 ulice Jesenická v obci Vrbno pod Pradědem přešel přes při pravém okraji vyznačené vodorovnou dopravní značkou č. V13 – „Šikmé rovnoběžné čáry“, kdy svým nedbalostním jednáním porušil povinnosti řidiče podle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tím přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, 4. v 8:39:01 hodin v křižovatce místní komunikace ulice Myslivecká – sil. č. II/445 ulice Jesenická u Technických služeb, kde je umístěna na sloupu dopravní značka č. IP 7 – „Přejezd pro cyklisty“ v obci Vrbno pod Pradědem, při odbočení vpravo na sil. č. II/445 ulici Jesenickou nevyužil v místě nacházející se stezku pro cyklisty označenou svislou dopravní značkou č. C10a – „Stezka pro chodce a cyklisty dělená“ a vodorovnou dopravní značku č. V14 – „Jízdní pruh pro cyklisty“, kdy svým nedbalostním jednáním porušil povinnosti řidiče podle ust. § 57 odst. 1 zákona o silničním provozu v návaznosti na ust. § 57 odst. 6 téhož zákona, a dopustil se tím přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, 5. v 8:40:00 hodin na sil. č. II/445 v 53.592 km ulice Jesenická u Pošty v obci Vrbno pod Pradědem (souřadnice GPS – 532204.921/1063961.675), a) začal zprava předjíždět před sebou stojící osobní vozidlo tovární značky Hyundai i30, registrační značky X, které zastavilo před přechodem pro chodce, aby umožnilo přejít chodkyni přes přechod pro chodce zprava doleva, v době, kdy se již vozidlo rozjelo s úmyslem odbočit doprava na parkoviště přiléhající ke komunikaci oddělenou dvojitou řadou kostek s vyznačením stání vodorovnou dopravní značkou č. V1a, aniž měl dostatek místa, kdy svým nedbalostním jednáním porušil povinnosti řidiče podle ust. § 57 odst. 4 zákona o silničním provozu, a dopustil se tím přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, b) předjížděl bezprostředně před přechodem pro chodce označeném svislou dopravní značkou č. IP6 a vodorovnou dopravní značkou č. V7a, kdy svým nedbalostním jednáním porušil povinnosti řidiče podle ust. § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu a dopustil se tím přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, c) měl účast na dopravní nehodě se zraněním, při které byl sám lehce zraněn, následně neprodleně nezastavil vozidlo na místě, kdy svým úmyslným jednáním porušil povinnosti řidiče podle ust. § 47 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, a dopustil se tím přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. i) bod 1 zákona o silničním provozu a d) neprodleně neohlásil dopravní nehodu policistovi, kdy svým

úmyslným jednáním porušil povinnosti řidiče podle ust. § 47 odst. 3 písm. b) v návaznosti na ust. § 47 odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu a dopustil se tím přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. i) bod 2 zákona o silničním provozu. Za spáchání uvedených přestupků byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a dále mu byla uložena povinnost zaplatit náklady řízení spojené s projednáním přestupků ve výši 1 000 Kč a správní orgán rozhodl rovněž o splatnosti pokuty a nákladů řízení.

13. Podle ust. § 29 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby. Podle ust. § 31 odst. 1 věty první téhož zákona, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Podle ust. § 32 odst. 2 písm. a), písm. b) citovaného zákona, promlčecí doba se přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku, vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu, přerušuje se běh promlčecí doby jeho doručením. Podle § 32 odst. 3 téhož zákona, věty první před středníkem, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání.
14. V posuzované věci ke spáchání přestupků došlo dne 10. 7. 2020. Ze správního spisu se podává, že řízení bylo pravomocně skončeno 1. 12. 2021, kdy nabylo právní moci žalobou napadené rozhodnutí. Z uvedených údajů je zřejmé, že tříletá objektivní promlčecí doba dle § 32 odst. 3 věty první před středníkem neuplynula. Co se týká jednoleté subjektivní promlčecí doby, došlo k jejímu přerušení jednak doručením oznámení o zahájení řízení ve věci předmětných přestupků, k čemuž došlo podle obsahu spisu 24. 9. 2020, kdy se zákonný zástupce žalobce seznámil s oznámením o zahájení řízení v souvislosti s nahlížením do spisu (§ 72 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů). Jednoletá subjektivní promlčecí doba byla následně přerušena podle § 32 odst. 2 písm. b) citovaného zákona jednak vydáním rozhodnutí správním orgánem I. stupně 21. 10. 2020, vydáním dalšího rozhodnutí prvostupňového 8. 6. 2021 a následně pak vydáním dalšího rozhodnutí správním orgánem I. stupně 16. 9. 2021. Každým vydáním prvostupňového správního rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán odpovědným za předmětné přestupky, byla původně běžící promlčecí lhůta přerušena a počala běžet nová, opět v délce 1 roku. K promlčení přestupků tedy nedošlo ani uplynutím jednoleté subjektivní promlčecí doby. Soud uzavírá, že žalobní námitka žalobce o zániku jeho odpovědnosti za předmětné přestupky uplynutím promlčecí doby, není důvodná.
15. Ve vztahu k přestupku uvedenému v odstavci 1. výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se žalobce jako řidič horského jízdního kola dopustil dne 10. 7. 2020 tím, že v označeném čase jel z místní komunikace ulice Riegrova po ulici Chelčického v obci Vrbno pod Pradědem při levém okraji komunikace a tímto nedbalostním jednáním porušil povinnosti řidiče podle § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu, je žalobní námitka žalobce, že vozovka je v daném úseku úzká a on pouze bezpečně objel chodkyni, v rozporu se stěžejním důkazem, tj. videozáznamem, z něhož je zcela zřejmé, že žalobce poté, co minul chodkyni, která vedla psa, neupustil od jízdy vlevo po pozemní komunikaci, přestože tak měl učinit, jak plyne z § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu, který prikazuje řidiči jízdu vpravo. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že z videozáznamu je patrné, že popsáný způsob jízdy byl zvolen žalobcem za účelem následného vjezdu na chodník, který začínal vlevo z pohledu jízdy cyklisty.

16. Co se týká námitek žalobce ve vztahu k přestupku uvedenému v odstavci 2. výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterého se žalobce v označeném čase dne 10. 7. 2020 dopustil tím, že z místní komunikace ulice Chelčického projel po chodníku kolem domu č. p. 223 na místní komunikaci ulici Mysliveckou v obci Vrbno pod Pradědem a tímto nedbalostním jednáním porušil povinnosti řidiče podle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, podle něhož jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak, souhlasí soud se správními orgány, že uvedené jednání bylo prokázáno videozáznamem, výpisem z katastru nemovitostí, mapkou z katastru nemovitostí a ilustrační fotodokumentací. Soud souhlasí s žalovaným, že žalobci nebylo kladeno k tíži to, že jel po stezce pro chodce, ani to, že porušil zákaz vjezdu, nýbrž to, že k jízdě užil chodník. Soud rovněž souhlasí s žalovaným, že chodník není označován místní úpravou provozu. Účel užití chodníku plyne z obecné úpravy provozu na pozemních komunikacích, a to z citovaného § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 76/2013-27, v němž NSS uvedl, že definici pojmu „chodník“ český právní řád neobsahuje. Výraz chodník je nutné chápat shodně jako v běžném životě. Chodníkem bude část ulice nebo silnice určená pro pěší zřetelně oddělená od ostatní komunikace (zpravidla vyvýšeným obrubníkem), která často lemuje zástavbu, resp. oplocení pozemku, na straně jedné a ostatní komunikaci na straně druhé. V dané věci byly stěžejními důkazy jednak výpis z katastru nemovitostí, v němž je parcela č. XA vedena jako ostatní komunikace a kamerový záznam, z něhož je zcela zřetelně patrné, že cyklista vjíždí na chodník, ten je oddělen souvislou dvojitou řadou dlažby, tedy obrubníkem a není pochyb o tom, že se jedná o chodník ve smyslu § 11 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Soud rovněž sdílí závěr žalovaného, že táž místní komunikace je v dolní části rozšířená a slouží k provozu motorových vozidel. V dolní části tedy předmětný chodník vyústuje na část, která je uzpůsobena i k nájezdu vozidel, ale z jiného směru. Tedy v této dolní části již nejde o chodník podle § 11 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Soud se tedy ztotožňuje se závěrem žalovaného, že o povaze pozemní komunikace v části mezi dřevěným oplocením zahrady z jedné strany a živým plotem z druhé strany není pochyb, že tato část ostatní komunikace je chodníkem.
17. K přestupku uvedenému v odstavci 3. výroku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, nedbalostním porušením povinnosti řidiče podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že v označené době dne 10. 7. 2020 žalobce v křižovatce z místní komunikace ulice Myslivecká – sil. č. II/445 ulice Jesenická v obci Vrbno pod Pradědem přešel přes vodorovnou dopravní značku č. V13 „Šikmé rovnoběžné čáry“, nesouhlasí soud s žalobní námitkou žalobce, že vodorovné dopravní značení nemělo přesné kontury a že nelze z dokumentace spolehlivě prokázat, že by přešel vodorovné dopravní značení a dopustil se přestupku. Krajský soud ve shodě se správními orgány naopak zastává názor, že ze stěžejního důkazu, a to videozáznamu je zřejmé, že uvedené značení je rozeznatelné, jsou seznatelné šikmé rovnoběžné čáry a není pochyb o tom, že se jedná o předmětné dopravní značení č. V13 „Šikmé rovnoběžné čáry“. Z kamerového záznamu je také patrné, že na vozovce nejsou žádné výtluky, které by bylo nutné objíždět, jak namítá žalobce. Spáchání uvedeného přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, podle něhož při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, příp. i doprovodnými akustickými signály, dopravními

značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provoz informace, bylo videozáznamem zcela jednoznačně bez důvodných pochybností prokázáno.

18. Podle ust. § 57 odst. 1 zákona o silničním provozu, je-li zřízen jízdní pruh pro cyklisty, vyhrazený jízdní pruh pro cyklisty, stezka pro cyklisty nebo je-li na křižovatce s řízeným provozem zřízen pruh pro cyklisty a vymezený prostor pro cyklisty, je cyklista povinen jich užít.
19. Podle ust. § 57 odst. 6 věty první a druhé zákona o silničním provozu, je-li zřízena stezka pro chodce a cyklisty, označená dopravní značkou „Stezka pro chodce a cyklisty“, na které je oddělen pruh pro chodce a pruh pro cyklisty, je cyklista povinen užít pouze pruh vyznačený pro cyklisty. V odst. 4. výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným, že v označeném čase dne 10. 7. 2020 v křižovatce místní komunikace ulice Myslivecká – sil. č. II/445 ulice Jesenická u Technických služeb, kde je umístěna na sloupu dopravní značka č. IP7 „Přejezd pro cyklisty“ v obci Vrbno pod Pradědem, při odbočení vpravo na silnici č. II/445 ulici Jesenickou nevyužil v místě nacházející se stezku pro cyklistu označenou svislou dopravní značkou č. C10a – „Stezka pro chodce a cyklisty dělená“ a vodorovnou dopravní značku č. V14 – „Jízdní pruh pro cyklisty“, přičemž tímto nedbalostním jednáním porušil povinnosti řidiče podle § 57 odst. 1 v návaznosti na ust. § 57 odst. 6 zákona o silničním provozu a dopustil se tím přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. I v případě tohoto přestupku správní orgány řádně odůvodnily na základě zjištění z provedených důkazů závěr o tom, že se žalobce předmětného přestupku dopustil. Uvedené jednání žalobce bylo prokázáno videozáznamem a fotodokumentací. Soud souhlasí s žalovaným, že z videozáznamu, na kterém je zachycena jízda žalobce, je zřejmý dohled na místo, které je označeno jako přejezd pro cyklisty a přejezd pro chodce. Dopravní značení č. C10a „Stezka pro chodce a pro cyklisty dělená“ lze shlédnout čelně pouze při řádném najetí na danou stezku, což žalobce neučinil. Z videozáznamu plyne, že cyklostezka je přilehlá k chodníku a nachází se po celé délce ulice Jesenické až k poště. Z pohledu jízdy žalobce je zřejmé, že cyklostezka je vedena na protější straně pozemní komunikace. Skutečnost, že žalobce o cyklostezce věděl, plyne z protokolu o ústním jednání ze dne 7. 4. 2021, kdy žalobce v rámci své obrany argumentoval tvrzením, že se domníval, že dopravní značení č. C10a „Stezka pro chodce a pro cyklisty dělená“ jej povinně nezavazuje k užití dané stezky. Povinnost cyklisty užít stezku pro chodce a cyklisty dělenou plyne z citovaného § 57 odst. 1 a odst. 6 zákona o silničním provozu. V posuzované věci byl v místě jízdní pruh pro cyklisty vyznačen podél pruhu pro chodce, kdy jde o „stezku pro chodce a pro cyklistu dělenou“. Soud se tedy ztotožňuje s výkladem ust. § 57 odst. 1 a odst. 6 zákona o silničním provozu žalovaným v napadeném rozhodnutí a uzavírá, že v případě stezky pro chodce a cyklisty dělené, jako tomu bylo v posuzované věci, zákon v ust. § 57 odst. 6 ukládá cyklistovi povinnost užít tuto stezku. Povinnost se netýká stezek pro chodce a cyklisty společných, které se označují dopravní značkou C9a.
20. K námitkám ve vztahu k přestupkům uvedeným v odstavci 5. pod písmeny a), b), c) a d), pak dle názoru soudu i tyto přestupky byly bez důvodných pochybností prokázány videozáznamem, z něhož plyne, že žalobce předjížděl motorové vozidlo Hyundai před přechodem pro chodce, což je zakázáno v ust. § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu, podle něhož řidič nesmí předjíždět na přechodu pro chodce nebo na přejezdu pro cyklisty a bezprostředně před nimi. Řidič vozidla Hyundai zastavil před přechodem pro chodce v pravém jízdním pruhu obousměrné pozemní komunikace. Po pravé straně od

vozidla se nachází vodící čára, a to ve vzdálenosti cca 30 cm od pravého jízdního kola motorového vozidla. Za pravým zadním kolem, za vodící čarou se nachází čtvercová výpust kanálu. Z videozáznamu je zřejmé, že žalobce se hodlal vyhnout kanálové výpusti a následně zprava předjet předmětné osobní motorové vozidlo. Žalobce, jak zachytila jeho kamera, svou rychlost nijak nesnížil a hodlal předjet motorové vozidlo zprava v místě, kde zcela jednoznačně neměl dostatek prostoru s ohledem na kanálovou výpust ve vozovce, jíž se hodlal vyhnout. Soud souhlasí se závěry správních orgánů, že žalobce začal zprava předjíždět před sebou stojící motorové vozidlo zn. Hyundai, aniž měl dostatek místa pro takový manévr, což je jedna z podmínek uvedených v § 57 odst. 4 zákona o silničním provozu a porušil povinnost řidiče podle tohoto zákonného ustanovení a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Videozáznam, lékařské zprávy, výměnný poukaz o lékařském ošetření a výpověď policisty prap. M. S. prokazují, že žalobce, ač měl účast na dopravní nehodě, při které byl sám lehce zraněn, na místě dopravní nehody neprodleně nezastavil, ihned po pádu usedl na jízdní kolo a z místa ujel, čímž porušil povinnost řidiče podle § 47 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož řidič, který měl účast na dopravní nehodě, je povinen neprodleně zastavit vozidlo a dopustil se tím přestupku podle § 125c odst. 1 písm. i) bod 1 zákona o silničním provozu a porušil také povinnost řidiče podle § 47 odst. 3 písm. b) v návaznosti na § 47 odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, podle nichž účastníci dopravní nehody jsou povinni oznámit, v případě stanovených tímto zákonem, nehodu policii, přičemž z § 47 odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu plyne, že dojde-li při dopravní nehodě ke zranění osoby, jako tomu bylo v posuzovaném případě, jsou účastníci dopravní nehody povinni neprodleně ohlásit dopravní nehodu policistovi. Soud souhlasí se závěry správních orgánů, že i když nahlášení dopravní nehody došlo otcem žalobce nedlouho po dopravní nehodě, povinnost jednat neprodleně je navázána na zastavení účastníka dopravní nehody na místě. Bezodkladným nahlášením dopravní nehody mohl žalobce také nejrychleji zajistit posouzení a ošetření zranění. Provedenými důkazy bylo rovněž jednoznačně prokázáno, že řidiči vozidla Hyundai nebylo známo, že došlo k dopravní nehodě, tj. zranění žalobce, a tudíž řidiči vozidla nelze klást k tíži, že by odjel z místa dopravní nehody.

21. Soud uzavírá, že správní orgány dostaly svým povinností vyplývajícím z § 3 správního řádu, podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Při hodnocení provedených důkazů správní orgány postupovaly v souladu s § 50 odst. 3 a 4 a soud neshledal procesní pochybení, které by bylo způsobilé přivodit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Protože skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností, soud pro nadbytečnost neprováděl další žalobcem navrhované důkazy. Soud rovněž zcela souhlasí se závěry správních orgánů o naplnění formálního a materiálního znaku předmětných přestupků, a proto v podrobnostech zcela odkazuje na odůvodnění jejich rozhodnutí.
22. Ve výroku o vině byla žaloba s ohledem na shora uvedené závěry zamítnuta jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
23. Žalobce v žalobě rovněž namítal, že uložená pokuta 5 000 Kč je nepřiměřeně vysoká a neodpovídá míře zavinění a ani jeho majetkovým poměrům a odkazem na § 43 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, se dovolával upuštění

od uložení správního trestu. Krajský soud se proto dále zabýval uvedeným návrhem žalobce na moderaci trestu v souladu s ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. Krajský soud předesílá, že v okamžiku spáchání předmětných přestupků měl žalobce 16 let. O postihu mladistvých pachatelů přestupků, jimiž se rozumí osoby mezi 15 a 18 rokem věku přestupkový zákon obsahuje zvláštní ustanovení. Z § 56 zákona č. 250/2016 Sb., ve znění pozdějších předpisů plyne, že při ukládání správního trestu mladistvému se přihlíží k jeho osobnosti včetně jeho věku a rozumové a mravní vyspělosti, jakož i k jeho osobním poměrům tak, aby jeho další vývoj byl co nejméně ohrožen. Z komentářové literatury k § 56 zákona o odpovědnosti za přestupky se podává, že zvláštní právní úprava postihu mladistvých pachatelů přestupků plyne ze zájmu společnosti na tom, aby vyjma represivního působení na mladistvého pachatele došlo především k jeho výchově, resp. převýchově a nápravě. Horní hranice sazby pokuty se u mladistvého snižuje na polovinu, přičemž však nesmí přesahovat částku 5 000 Kč; to neplatí, je-li mladistvý podnikající fyzickou osobou (§ 57 zákona č. 250/2016 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Podle § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení, se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější. Jím byl v dané věci přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek se ukládá pokuta podle § 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona od 5 000 Kč do 10 000 Kč. Horní hranice této pokuty snižená u mladistvého pachatele na polovinu představuje částku 5 000 Kč, což je současně maximální výše pokuty, kterou lze mladistvému pachateli přestupků uložit. Všechny přestupky byly žalobcem spáchány z nedbalosti, kteroužto okolnost lze hodnotit jako polehčující, ovšem četnost spáchaných přestupků vyvažuje tuto polehčující okolnost. Ve prospěch žalobce soud vzal patřičně v potaz tu skutečnost, že přestupky spáchal ve věku 16 let, tedy ve věku, kdy jeho povědomí o protiprávním jednání a jeho závažnosti zcela jistě nebylo takové, aby byl schopen adekvátně posoudit následky svého jednání, kterážto schopnost se mění až s rostoucím věkem v rámci přirozeného vývoje každého člověka. Soud dále zohlednil tu skutečnost, že žalobce je nemajetný (nebylo prokázáno, že by byl podnikající osobou, resp. že by měl nějaký majetek) a v jeho prospěch hovoří také to, že nikdy nebyl klientem kurátora pro děti a mládež, k jeho osobě se neevidují žádné negativní poznatky, žije řádným životem, studuje na střední škole a připravuje se na budoucí povolání. Všechny tyto okolnosti, které soud rovněž zohlednil, a to v rámci osobních poměrů žalobce, a akcentace na to, aby vyjma represivního působení na mladistvého pachatele došlo především k jeho nápravě, soud dospěl k závěru, že správním orgánem uložený trest 5 000 Kč je v daném případě nepřiměřený a v souladu s ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. přistoupil k jeho moderaci. Při zdůraznění především výchovné funkce správního trestu proto přistoupil k mimořádnému snížení výměry pokuty na částku 1 500 Kč. Ve výroku o uložení sankce krajský soud proto rozhodnutí správních orgánů v souladu s § 78 odst. 2 s.ř.s. změnil tak, že se žalobci ukládá pokuta ve výši 1 500 Kč.

24. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce měl úspěch jen v nepatrné části.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 20.12.2022

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně